

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. X. An infallibiles sint Definitiones Pontificis ante consensum Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

Pontifex: sed Ecclesiae statim palam foret, eum esse haereticum, & si contumaciter errorem teneret, officio suo excidisse: si autem doctrina non esset aperte haeretica, sed adhuc inter Catholicos doctores dubia, Christus permittere non posset, ut Papa ita docens ex cathedra erraret, ne in errorem tota induceretur Ecclesia; unde hoc ipso illa doctrina esset vera. Ad confirm. responsio fusior dabitur infra n. 432.

370. Ob. 6. Si Pontifex est infallibilis, tunc etiam quivis rex in suo regno est infallibilis: sed hoc non est verum: ergo. prob. ma. regia, & sacerdotalis dignitas suprema, fuit conjuncta in antiquo testamento: ergo etiam est conjuncta in novo. Confirm. Regi (eadem est ratio de Imperatore) subiectus est sacerdos, etiam summus: ergo rex non est minus infallibilis. prob. ant. Salomoni subiectus fuit Abiathar sacerdos summus, quem etiam sacerdotio privavit. 3. Regum 2. v. 27. imò etiam Christus fuit sub potestate Pilati. Joann. 19. v. 11. ergo multo magis sacerdos, etiam summus, est sub potestate seculari suprema. Resp. Minorem videntur negare Angli, qui saltem aliqui regibus infallibilitatem tribuunt, quamvis non omnes; neque enim conveniunt in religione inter se.

Sed, quidquid aliqui dicant, minor est certissima; neque enim regibus saeculi, sed Petro est dictum, ut pascat oves: nec reges, sed Ecclesia est columna, & firmamentum veritatis. Unde etiam primis Ecclesiae temporibus, nunquam reges, aut imperatores Catholici, controversias fidei deciderunt: sed petierunt à Romanis Pontificibus convocari Concilia, quae dein promoverent subsidiis temporalibus, suppeditando currus, & sumptus, Episcopis iter agentibus: quin Constantinus Magnus (ut habent Rufinus *hist. Eccles.* l. 10. c. 2. & Sozomenus l. 2. c. 2. ac alii) tempore Concilii Niceni, nullo modo voluit, se miscere causis Episcoporum, aut eorum iudex esse, à quibus aiebat, se judicari debere. videatur Spondanus *anno Christi 325. n. 12.*

371. Unde in forma neg. ma. ad prob. dist. ant. dignitas sacerdotalis, & regia, in antiquo testamento fuit conjuncta per accidens, e.g. in Machabaeis, vel in sacerdote Heli. conc. ant. fuit conjuncta per se. neg. ant. & conseq. Machabaei tantum per accidens fuere simul principes terreni, & sacerdotes: sicut modò Episcopi Germaniae sunt magni principes, etiam quoad saecularem potestatem: qualis etiam est Romanus Pontifex: nec tamen iste ut princeps, sed ut Sacerdos Summus, habet infallibilitatem, quam habuere Pontifices antecessores, antequam tantum dominium acquisivissent.

Ad confirm. neg. ant. quidquid sit de conseq. Factum illud Salomonis, vel contigit ex speciali commissione DEI, ut impleretur prophetia contra domum Heli; sicut *ibidem* dicitur: vel exemplum Salomonis, non rectè operantis, non est imitandum.

Ad illud de Christo Domino: Resp. esse absurdissimum dicere, quòd subiectus fuerit Pilato Christus, Rex regum, & Dominus dominantium: nec id probatur ex illis verbis Joann. 19. v. 11. *Non haberes potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset desuper*; nam per ea Dominus tantum dicere voluit, Pilatum non habiturum in se potestatem, etiam tantum de facto, & apparenter talem, nisi DEUS eam permitteret: non autem voluit dicere, quòd Pilatus in se habeat potestatem de jure.

ARTICULUS X.

An infallibiles etiam sint Definitiones Pontificiae ante consensum Ecclesiae.

372. **Q**uestio hic est, an, quando Pontifex aliquid definit ex cathedra, ut hoc infal-

libile sit, debeat, saltem extra Concilium, tota Ecclesia eam definitionem acceptare, admittere, & consentire: & hoc videntur voluisse illi Galliae Praefules, qui in suo Conventu anno 1682. statuerunt propositionem citatam n. 356. quam tamen post decennium, in sua ad Innocentium XII. epistola, revocasse dicuntur, ac declarasse, à mente sua alienum fuisse, quidquam decernere: & addidisse haec verba: *Quidquid circa Ecclesiasticam potestatem, & Pontificiam auctoritatem, decretum censeri potuit, pro non decreto habemus.* ita P. Pichler in *Papatu nunquam errante.* a. 5. §. 4. n. 10. ubi ait, eam epistolam exhibere *Regale Sacerdotium*: editum in monasterio S. Galli anno 1693. in fine ultimi libri: quam editionem, etsi multum quaesitam, obtinere non potui: quae autem jam anno 1684. prodit, eam epistolam necdum exhibet. Moderni autem Episcopi Galliae in sua ad regem epistola anno 1728. qua editum quoddam Consilium Juridicum quorundam Advocatorum Parisiensium confutant, dicunt, se esse multum elongatos ab eo, quòd sentiant, aut dicant, quòd ad ferendum, vel acceptandum iudicium circa fidem, non sit opus examine, vel discussione, aut libertate: quae dicta, an intelligi velint de iudicio, aut definitione Pontificis, in Galliam missa, vel an tantum de aliquo suo iudicio, vel de aliquo, in Concilio universali, ab ipsis una cum Pontifice ferendo, nolim decidere.

373. Si dicere vellent, non debere acceptari submissas Pontificias definitiones, sine praevio earum examine, à nobis recederent: quin etiam à Cardinale Noaillo in suis ad Clementem XI. literis anno 1711. (quas exhibet *Viva trutina Theologica* tom. 2. p. 4. in proemio) quibus memoratus Cardinalis testatur, Clerum Gallicanum in suo Conventu Constitutionem *Vincam Domini Sabaoth* non aliter voluisse recipere, quam majores ipsius, praecedentium Pontificum Bullas: nec sibi arrogasse jus eam examinandi: nec docere, nec sentire voluisse, ac-

ceptionis solemnitate necessariam esse ad hoc, ut sint regula credendi.

Recedunt etiam ab antiquioribus Gallicae doctoribus, qui nobilissimum senserunt, ut patet ex testimonio Legati Gallici n. 345. adducto: item ex testimonio Conventus Gallicani, adducto n. 366. (cujus praesertim verbis ibidem adductis probatur, non expectandum esse à Pontifice consensum fidelium, vel Ecclesiae: sed fidelibus decreta Pontificia ingenti mox observantia amplectenda) item ex testimonio Andreae Du Vallii Galli: quin imò Viva tom. 2. p. 4. *trutina Theol. in proemio*, eruditè ostendit, à saeculo IX. ad XVIII (quod modò agimus) Gallos stetit pro infallibilitate Summi Pontificis. Sed & Episcopi Galli Parisiis anno 1714. in causa Constitutionis *Unigenitus* congregati 5. febr. datis ad Clementem XI. literis, submissionem maximam erga illam decisionem testantur: Nos, ajunt, *Majorum nostrorum exempla secuti, atque eodem, quo illi, in Apostolicam Sedem studio flagrantibus, Sanctitatis Vestrae postremam Constitutionem, consimili obsequio, ac veneratione, amplexi sumus. Neque verò deinceps officio nostro decrimus, ut ab omnibus, quos Divina providentia cura nostra commisit, pari animo, ac fide excipiantur.*

374. Dico. Ad infallibilitatem definitionis Pontificiae, non est necessarius consensus Ecclesiae extra Concilium. Hac conclusio est communissima inter doctores Catholicos, ut probat P. N. Thyrsus Gonzalez p. 1. *manuductionis Machometanorum* l. 3. c. 6. §. 11. ubi citat pro ea omnes illos auctores, qui stant pro assertione n. 352. posita: quae assertio est Catholicorum ferme omnium, ut ibidem ostensum. Prob. autem conclusio 1. iisdem argumentis, quibus conclusio praecedens n. 352. probata est; nam, si Papa est Magister, Doctor, Pastor, Caput Ecclesiae, ejusque Fundamentum, non dependet veritas doctrinae ejus à discipulis, nec pabuli sanitas ab ovibus, nec caput à membris, nec fundamentum ab aedificio: ergo.

375. Prob. 2. conclusio. Qualibet Ecclesia particularis, distincta saltem à Romana, potest errare, imò juxta adversarios etiam ipsa Romana: & duntaxat tota Ecclesia non potest errare: ergo juxta adversarios, ad infallibilitatem definitionum, requireretur consensus totius Ecclesiae, seu omnium particularium Ecclesiarum: sed hoc dici non potest: ergo. prob. mi. 1. hac ratione Pontifex non haberet majorem infallibilitatem, quam quivis Episcopus, cujus sententia, si à tota Ecclesia acceptetur, est necessariò de fide: hoc est contra Scripturam, contra Concilia, & Patres: ergo. Aliqui respondent, ad hoc argumentum, dicendo, non licere Pontificias definitiones impugnare, vel contrarium docere: quod tamen est licitum, respectu sententiarum, ab aliis Episcopis editarum. Sed contrà est. Sic videntur teneri fideles omnes, ad acceptandas Papae definitiones; si enim nullus audeat contradicere,

consentuntur omnes tacite approbare. Dein, si non possunt licite contradicere; quia Pontifex id prohibet, & fideles ei tenentur obedire: etiam non possunt amplius licite non credere; quia Pontifex aliquid definiens praecipit id credere. Alii Episcopi, etsi quandoque sententias aliquas prohibeant, non tamen exigunt, nec possunt exigere, ante definitionem Sacrae Sedis, ut opposita sententia credatur esse de fide; cum enim infallibilitatem non habeant, suam sententiam infallibilem reddere nequeunt.

376. Probatur eadem minor 2. In sententia adversa quilibet Episcopus, vel Ecclesia particularis, posset pro suo arbitrio facere, ut definitio Pontificis non foret infallibilis: adeoque extra Concilium nunquam posset infallibiliter damnari nova haeresis, ab Episcopo quodam orta, vel patrocinio ejus adjuta; sic autem definitiones Pontificis ordinariè inutiles forent, & consequenter sequerentur omnia ea incommoda, quae adducimus inferius agendo de appellatione ad Concilium universale. Imò, cum saltem non nisi post longissimum tempus posset innotescere nobis consensus omnium Ecclesiarum particularium, non nisi post longissimum tempus constare posset de infallibilitate definitionis: atqui sic non esset consultum Ecclesiae; cum fideles diutissime suspensi penderent, nec firmam fidem de rebus definitis elicere possent: ergo.

377. Dices fortè, non requiri consensum omnium omnino Ecclesiarum, sed tantum plurimarum, vel majoris partis totius Ecclesiae. Resp. Inprimis etiam hic plurimarum Ecclesiarum consensus diutissime non innotesceret; neque enim tantum Ecclesiae in Europa, sed etiam ultramarinae aliquae, consentire deberent. Dein hic consensus legitime, vel authenticè, aut nunquam, aut non nisi tardissime innotesceret aliis. Quod si adversarii (quod tamen non credo) exigent consensum expressum, per publicum scriptum, aut testimonium, adhuc difficilior res forent loco; cum praesertim Episcopi, rati, se debere prius definitionem examinare, minimè citò, sed tradissime ei auctoritative subscriberent, ut est per se clarum: atque adeò sequerentur, novo ex titulo, incommoda infra adducenda quando agemus de appellatione ad Concilium.

Adde, quòd hac ratione nihil unquam certi futurum esset; nam, cum determinari non posset, quanta pars Episcoporum consentire deberet, semper esset locus exceptioni: & qui tenerent oppositam definitioni sententiam, posset semper praetextere, non sufficientem numerum Ecclesiarum consensisse: e.g. si Pontifex aliquid definivisset contra Lutherum, aut Calvinum, posset dicere Lutherani, aut Calvinistae, se non esse contemnendam partem Ecclesiae, nec consentire Pontifici, & consequenter ejus definitionem non esse infallibilem; nam praecise major pars, five excedens oppositam, uno, vel altero numero, vel paucis, non videtur sufficere; cum nec in Conciliis soleat definitio fieri,

P

si sex

si ferme dimidia, aut valde magna pars Episcoporum reclamet. Saltem, nisi Pontifex infallibilis haberetur, tales definitiones, ratione accedentis quomodocunque majoris partis Episcoporum, resistente adhuc valde magna parte aliorum Præsulum, non æstimarentur infallibiles.

378. Imò, cum exemplum Concilii Ariminensis satis doceat, majorem partem Episcoporum, si sine Pontifice aliquid definiat, posse errare, ij, qui Pontificem quoque errare posse contendunt, difficulter probabunt, præsertim refractariis quibusdam ingeniis, quod non etiam major pars Episcoporum cum Pontifice possit errare; adeoque, etsi major pars definitionem aliquam Papæ tacite acceptet, tamen non facile probabitur, certum esse, quod ea definitio infallibilis sit.

Nec dicant adversarii, quod, sicut in Concilio universali, etsi non omnes Episcopi in illud conveniant, tamen, si congregati aliquid statuant, id ab aliis de fide tenendum sit, ita idem fieri debeat, si plurimi extra Concilium definitionem tacite acceptent; nam disparitas lata est; congregati enim in Concilium Patres soli repræsentant Ecclesiam DEI, nec absentes sunt pars Concilii, aut habent votum decisivum; unde ab absentibus non pendet definitio, vel acceptatio Concilii, quod universalem Ecclesiam repræsentans, habent promissam infallibilem assistentiam Spiritus S. In casu autem tacite acceptionis quilibet, in ultima telluris parte Episcopus, est pars, ut vocant, *corporis pastorum*, habetque non minus votum, quam quilibet alius: atque adeo debet etiam hujus, & consequenter omnium, eorumque assensus, vel dissensus ratio haberi.

ARTICULUS XI.

Solvuntur Objectiones.

379. **O**B. 1. Decreta morum, à Pontifice condita, non obligant ante acceptionem Ecclesiæ: ergo nec definitiones fidei: ant. prob. decreta illa sunt leges humanæ: sed istæ non obligant, nisi à subditis acceptentur, ut de civilibus legibus docere videtur communis Jurisconsultorum, apud Suarez l. 3. de legibus c. 19. n. 1. de canonicis verò idem aliqui alii tenent: & confirmari videtur ex eo, quod decreta morum Tridentini non ubique obligent; quia non ubique sunt acceptata. Resp. retorqueo argumentum in definitionibus Conciliorum generalium. Resp. 2. neg. ant. si sensus sit, decreta illa primum per acceptionem acquirere vim obligandi; si enim antecederet non obligarent, non deberent observari, nisi acceptarentur. Sed nec deberent acceptari; si enim deberent acceptari, eo ipso haberent vim immediate obligandi ad acceptionem, & mediatè ad observationem. At dici non potest, ea non debere acceptari; nam Alexander VII. dam-

navit hanc propositionem 28. *Populus non peccat, etiamsi absque ulla causa non recipiat legem, à principe promulgatam.*

Ad prob. neg. mi. quia planè ex propositione damnata videtur inferri, neque leges civiles requirere acceptionem, ut defendit etiam Suarez *loc. cit.* nisi sint injustæ, aut nimium duræ: vel nisi princeps non habeat plenam potestatem, sed sub conditione tantum acceptionis, ut sit in quibusdam rebus publicis: vel, ut ait Suarez, etiam in quibusdam regnis, ut in regno Arragoniæ. Quod autem aliquando non observentur aliquæ leges, etiam à Tridentino statutæ, (quæ dicuntur non acceptatæ) inde est, quod vel Tridentinum noluerit uti plena potestate: vel quod, licet primi quidem, qui eas non observaverunt, peccaverint, postea tamen, per consuetudinem diu toleratam, sint eas leges abrogatæ, de qua re videri potest Suarez l. 4. de legibus c. 16.

380. Alii omittunt hoc antecedens, seu, quod decreta morum non obligant ante acceptionem: negant tamen conf. & dicunt, quod obligatio credendi veritates revelatas à DEO, quando de revelatione factis constat, sit juris naturalis, ac Divini; nam lumen naturale dicitur, credendum esse DEO loquenti, idque DEUS præcipit: ac juris naturale, ac Divinum, utique obligant ante acceptionem: ergo. Hinc definitiones Pontificis, cum applicent nobis revelationem Divinam (ut satis hucusque probatum) applicent etiam, mediatè saltem, præceptum juris naturalis, & Divini, de ea credenda. Eodem modo discurrunt de decretis morum, & definitionibus fidei, Conciliorum universalium: & certè Gallia, etsi non omnia decreta morum, à Tridentino facta, acceptarit, sine mora tamen acceptavit definitiones fidei.

381. Ob. 2. Ut Pontificis definitio sit infallibilis, debet Pontifex esse indubitato legitimus, ut diximus. Jam sic: vel debet pro legitimo haberi à tota Ecclesia, vel tantum ab aliqua ejus parte: neutrum potest dici: ergo. prob. mi. non potest dici primum; alias quivis Episcopus, noiens eum agnoscere, faceret, ut non sit indubitato legitimus: non secundum; alias incidimus in eandem difficultatem, quam adversariis objecimus. 377. & debemus ipsi determinare, quanta pars Ecclesiæ eum debeat agnoscere: ergo. Resp. neg. suppositum. Per Pontificem indubitato legitimum, non tantum intelligimus illum, qui positivè jam ab Ecclesia agnitus est ut talis: sed, de cujus electione, & legitimo Pontificatu, non adest prudens dubitandi ratio; tunc enim ejus definitiones jam infallibiles erunt. Siqui autem eum nolint recipere, non reddent Pontificatum dubium: sed probabunt, se esse certos schismaticos.

At, si verè prudens dubitandi ratio adesset (sicut contigit ante Concilium Constantiense) non forent infallibiles definitiones talis Pontificis, donec ratio dubitandi tolleretur. Unde quando dicitur, quod, si electio prima Papæ, quacunque tandem de